

P.209.647
3-maandelijks
TIJDSCHRIFT
Jaargang 39
Januari – februari – maart 2013

NIEUWE LENTE ... NIEUWE PLANNEN?

Kent u dat gevoel de eerste veranderingen in de lucht te proeven na de winter? Het ruikt anders, het voelt anders, de dagen lengen en om de een of andere reden verandert er ook iets in de chemie van ons lichaam én in ons hoofd.

De voorjaarswind lijkt de winterse neerslachtigheid voorzichtig weg te blazen, soms ook met een stormpje als dat nodig is. Nieuwe plannen durven gesmeed te worden: er is weer energie! En ieder jaar opnieuw herhaalt zich dit ritueel.

Ik beloof mezelf ieder jaar wat beter op te letten als het eerste groen uit de sombere grond tevoorschijn komt. Krokussen, tulpjes, blauwe druifjes, ... ze zijn er voor we het goed beseffen. Opletten dus dit jaar!

Ik ben intussen zo ver dat ik hoop plannen te kunnen maken om iets minder te gaan werken. Voor een alleenstaande (o)ma is dit niet zo vanzelfsprekend omdat ook voor mij op het einde van de maand het financiële plaatje moet kloppen.

Maar toch wil ik er ook kunnen zijn voor mijn alleenstaande, dappere moeder, die nu nog bijna alles zelf doet maar voor wie het ook wel eens fijn zou zijn als ik iets meer tijd zou hebben voor haar en haar broers en zussen.

Ik wil mijn dochters en hun gezin meer ondersteuning kunnen bieden. Hoe blij ben ik niet geweest met het feit dat mijn moeder mijn kinderen heeft kunnen opvangen als ik moest werken. Mijn dochters waren nog erg jong toen ik alleen kwam te staan. Nu met het ouder worden en zelf oma te zijn, besef ik nog meer dan ooit wat een geweldige moeder ik heb. Zo zou ik er ook voor mijn (klein)kinderen willen zijn, ook voor mijn familie. Maar de tijd ... Ook deze levensfase dreigt overschaduwd te worden door een gevoel van beperktheid.

Maar dan ... komt de lente in mijn hoofd. Groeit het vertrouwen dat het zou moeten kunnen om iets minder te werken. De rekenmachine wordt bovengehaald, tientallen bladzijden worden vol geteld met 'vaste kosten' en 'variabele kosten'. En net als ik denk: "Nu hak ik de knoop door", hoor ik weer het zoveelste crisisbericht op radio en tv of gebeurt er iets en ben ik bang om zekerheden prijs te geven.

Ik realiseer me tijdens het schrijven plots dat ik vroeger in moeilijke situaties toch anders gereageerd zou hebben. Ik zou gevraagd hebben voor een teken, ik had er zeker één gekregen én zou dit ook onderkend hebben. Ik zou de durf gehad hebben om me eraan te onderwerpen en ... zou zeker geholpen worden. Zou ik de betekenis van het woordje 'vertrouwen' verloren hebben? Zou ik verleerd hebben me 'over te geven' aan iets groters? Dit voorwoordje leert me dat ik opnieuw moet 'durven' om veranderingen te weeg te kunnen brengen. Het zal wel een 'durven na grondig overleg' worden.

Voor u hoop ik dat de lente ook nieuwe dromen brengt, zonder twijfels of angsten.

Voor onze jongens, die soms erg grote stappen moeten zetten, ook veel los moeten laten om te kunnen groeien, hoop ik dat deze lente hen de moed en de aanzet kan geven om de fundamenten te leggen voor een gelukkige volwassenheid, voor meer stabiliteit later.

Voor ons allen hoop ik dat wij de tekens kunnen zijn die hen de weg wijzen en de hulp die zij nodig hebben om hun doel te bereiken en misschien nooit gedacht hadden te krijgen.

Lente het opent een hoopvolle toekomst. Voor ons allemaal!

Rosa

Als u met ons wil proberen 'betekenisvol' te zijn voor de jonge mensen die wij mogen begeleiden, kan u dat doen door uw betrokkenheid. Als u daarnaast ook financieel wil steunen:

PCR 000-0102508-76 OF IBAN BE91 0000 1025 0876

VZW JONGERENWERKING PIETER SIMENON – 3920 LOMMEL

Vanaf 40 euro/jaar ontvangt u een fiscaal attest.

De natuur in een nieuw jasje ... Chris ook!

RONDLEIDING VSPW HASSELT

VSPW-Hasselt (Vormingsleergang voor Sociaal en Pedagogisch Werk) kwam voor de tweede keer op bezoek. Chris één van de jongeren zou de rondleiding geven. Joeri van het STUT-team beschreef het in 'Ter Inzage'

Chris heeft deze groep nu al voor de 2de keer gezien en wilde er vrijwillig bij zijn. De inleiding heeft hij super gedaan en vervolgens heeft hij de looper gekregen en zo heeft hij vandaag de rondleiding verzorgd door het JPS-gebouw. Iedereen stond een beetje versteld van zijn prestatie hij was beleefd en vriendelijk, zoals wij hem kennen, eerlijk en oprecht in zijn goede bedoeling. Het was leuk om het verhaal van JPS uit de mond van een bewoner te horen. Hij heeft hier echt een knappe prestatie neergelegd. Goede afronding en als ontlading hebben we eventjes gebokst

TAFELVOETBAL ANTARES ... Misschien niets nieuws tot de auto stopte.

Waw, wat een leuke activiteit en aangenaam samen met Dave & Andy.

Beiden heel aangenaam in de omgang, geen grote mond en ze deden wat van hen verwacht werd. Ik heb op geen enkel moment echt moeten grommen of hen moeten corrigeren, zeer leuk!

We hebben 4 matches gespeeld en dit was heel fijn. Soms was Andy wel een beetje aan het foeteren, maar hij deed erg zijn best en Dave ook.

Normaal gezien gingen we fitnessen, maar er waren geen auto's vrij. Best jammer want Kris en de 2 jongens hierboven wilden graag gaan trainen. Toen de gasten met het alternatief naar voor kwamen om eens op een fatsoenlijke sjotter te gaan spelen, dacht ik: "Waarom niet? Dan zijn we hier nog eens buiten, het is intensief en aan een kickerback wordt veel gesproken!" Toen wilde Kris echter niet meer mee. Heeft het te maken met de afwisseling? Had hij zich verheugd op fitness? Of kickert hij inderdaad helemaal niet graag zoals hij zegt?

We hebben het wat over ditjes en datjes gehad in de zaal.

Over veilig vrijen tot over vriendinnetjes en ook over soa's.

Maar ook over hoe ze zich eigenlijk voelen en wat ze graag zouden willen doen.

Andy vertelde me dat hij een leefloon wilde (en alleen wilde gaan wonen) omdat hij het hier in JPS niet trok en daarna wilde gaan werken in de branche van podia opbouwen en afbreken en zo de wereld rond wilde trekken, maar ook omdat hij thuis niet meer terecht kon, niet bij ma en ook niet bij pa.

Dave vertelde me dat hij het doodmoe was om altijd over zijn toekomst praten, thuis zaten ze hem ook continu op de kap. Hij werd wat prikkelbaarder. Ik liet het uiteindelijk rusten.

Dave vertelde nog wel dat hij graag op eigen benen zou willen staan.

Zowel Dave als Andy waren ervan overtuigd dat ze voor hun plannen een goede baan nodig hadden en dit moesten zien vol te houden.

Maar ook hebben we gewoon veel plezier gemaakt en dat was best heel leuk!

Plots werd er gesproken over speed. Ik heb dit onmiddellijk afgeblokt en gezegd dat ik hier individueel graag over praat maar niet in groep.

Direct een 'sorry' van de gasten en het onderwerp was van de baan.

Terug in de auto draaide ik van de oprit en stopte toen plots heel bruto. De jongens keken verschrikt op en ik prikkelde hun aandacht. Ik vroeg: "Wat heb je in JPS nu gedaan?"

Tot mijn verbazing lachten ze beiden en zegden ze: "**Eventjes gestopt**". Ik zei hen dat dit correct was en dat je soms eventjes op de rem moet gaan staan om te bedaren, eventjes te rusten. Ik vroeg hen wat ze nu aan het doen waren in de auto. Ze antwoordden:

"Nadenken". Op mijn vraag of ze dit 'nadenken' hadden kunnen doen in JPS, antwoordden zowel Andy als Dave met een "Ja". Vervolgens vroeg ik: "Wat moet je ten slotte doen, nadat je eventjes hebt moeten remmen?" Andy antwoordt: "**Gas geven**", waarop ik antwoordde: "Correct, maar door te remmen weten we beter welke weg we moeten inslaan, je kan eventjes nadenken en hoeft niets overhaast te doen."

Allebei vonden ze het diepzinnig, ze bedankten me en vertelden dat ze het zo nog niet bekeken hadden!

Ik ben heel blij met hun aanwezigheid en activiteit vandaag. Het was weer een dagje uit de 1000!

Ze kunnen het en dat hebben ze maar weer eens bewezen.

Knap zo!

Rens

Rens vertelde over zijn ervaringen binnen het stut-team met enkele jongeren.

Wat betekent dit STUT-TEAM nu eigenlijk. Joeri, de verantwoordelijke STUT, heeft in ons kwaliteitsverslag 2012 de stut-functie voorgesteld. We nemen dit graag over in deze JA.

DE STUT-FUNCTIE: BEWEGEN TUSSEN EN ER ZIJN VOOR DE JONGENS

Het aanwezig zijn tussen de jongeren (letterlijk/figuurlijk) maakt dat de STUT-begeleider een andersoortige werkrelatie met de jongeren opbouwt. Een relatie start met kennismaken en opbouwen van vertrouwen om dan te komen tot een werkrelatie. De STUT-functie maakt dat er meer tijd en ruimte wordt gecreëerd om deze vertrouwensrelatie te realiseren. De STUT-begeleider zit niet in het direct regelgevende luik, maar leert vanuit zijn functie jongeren wel om te leren omgaan en inzicht te verwerven in de regels zonder in strijd te gaan.

Binnen de STUT-functie kunnen jongeren ook hun emotie, gevoel, ... kwijt om te komen tot een ontlading (letterlijk, figuurlijk). Dit ventilatiemoment aanbieden aan de gasten is erg belangrijk en maakt dat zij meer ontspannen aan hun taken kunnen beginnen en met een andere bril naar hun realiteit en de af te leggen weg kunnen kijken. Het aanbieden van (zeer intensieve) activiteiten leert gasten om door te zetten, grenzen te verleggen en succesverhalen op te bouwen. Hierbij ondervinden we dat wanneer jongeren door hun eigen fysieke grens gaan hun 'façade' als het ware wegvalt. Het echte ik komt naar boven met zijn kwetsing en noden. Deze thema's kunnen dan later in SoVa verder hun plaats krijgen.

Een volgend thema van de STUT-werking is veiligheid, zowel letterlijk als figuurlijk. In al de activiteiten die we doen met de gasten (SoVa, ontspanning, bewonersvergadering,) worden goede afspraken gemaakt met de jongens, zodanig dat er een veilig klimaat gecreëerd wordt.

Verder maken we de jongeren mee verantwoordelijk van hun eigen proces, en beschouwen we hen als gelijkwaardige partners, zij het zelfs meerdere in hun verhaal. De STUT-begeleider tracht het gesprek aan te gaan met hen en niet over hen.

In de functie van groene begeleider probeert STUT de jongeren zoveel mogelijk te informeren over hun plichten en rechten. In sommige gevallen bemiddelt STUT om samen naar oplossingen te zoeken, zodanig dat de hulpverleningsrelatie niet opgeblazen wordt, niet langs de kant van de jongens, niet langs de kant van de begeleiding. Dit is soms dansen op het slappe koord en geweldloze communicatie kan helpen in dit thema. Dikwijls zijn het dan de oplossingen die komen uit een wederzijds gesprek, het sterkste.

Gasten aanvaarden zoals ze zijn, niet stigmatiseren en geloven in hun krachten op een socratische wijze, maakt dat jongeren hun eigen emancipatorisch proces kunnen bewandelen. Het is soms een weg met vallen en opstaan, maar wel hun eigen weg, ondersteund door de hulpverlening.

Binnen SoVa ligt er voor de STUT-medewerker een boeiende uitdaging, omdat iedere jongere uniek is. Het is steeds zoeken om tot een verbondenheid/echtheid te komen. Een les geleerd in 2012 is dat van de 100 woorden die gesproken worden, jongeren er 7 onthouden. Daarom is er hard ingezet op de ontwikkeling van psychofysieke trainingen, gekoppeld aan theoretische kaders om SoVa bij te brengen aan de jongeren. Elke SoVa is een proces op zich, dat niet gaat over het resultaat, maar over het proces. Daarnaast maakte STUT doorheen 2012 kennis met natural horsemanship; dit maakt dat het tweeluik/drieluik (psychofysiek werken, communicatie, natural horsemanship) een succesverhaal geweest is voor de STUT-werking. De reacties van de jongeren, én het feit dat ze terugkomen (zonder verplichting) geeft tevredenheid. Want een andere les is dat dit geheel enkel werkt als de intrinsieke motivatie bij de gasten aanwezig is.

Ook het thema time-outs werkt enkel als de jongeren zelf bereid zijn dit te doen. Vroeger werd er dikwijls te snel meegegaan in time-out voor de gasten op vraag van collega's en derden. Nu wordt het belangrijker om hiervoor het nodige gesprek met de gast te doen. Zodanig dat hij en de time-outplaats mee zijn in het verhaal van de gast en dat zij het beiden zien zitten. Wordt dit niet gerespecteerd, zal de time-out meestal niet "succesvol zijn". Binnen begeleidingstehuis Pieter Simonon wordt hier veel rekening mee gehouden; de time-outovereenkomsten opgesteld door begeleiding en jongere zijn hiertoe een nuttig instrument. Dit maakt dat zij elk door hun eigen bril naar het gegeven time-out kunnen kijken en zien naar de mogelijkheden en niet naar de verplichtingen.

Even voorstellen...

Als nieuwe medewerker binnen JPS zal ik me eerst even voorstellen. Ik ben Alex Baay, opgegroeid in het Nederlandse Budel-Schoot maar sinds 2002 wonende te Hamont-Achel. Men zou kunnen zeggen dat ik een echte NederBelg ben, temeer omdat ik geboren ben in Lommel, de lagere school in Hamont deed, vroeger ook nog gevoetbald heb bij Overpelt-Fabriek en tegenwoordig voetbaltrainer ben bij KFC-Hamont.

Als men over een merkwaardige loopbaan spreekt, denk ik dat dit gezegde wel van toepassing is op mij.

Op mijn 17de kwam ik op eigen benen te staan. Ik verliet de school (Sint-Hubertuscollege te Neerpelt) en ging werken.

Welk werk? Het maakte niet uit en zo kwam ik in de betonindustrie terecht om vervolgens 9 jaar te werken bij een klein bouwbedrijf waar ik alle voorkomende werkzaamheden verrichtte.

Op mijn 29e ben ik terug gestart met een hogere beroepsopleiding bij Fontys Hogescholen te Tilburg. Na 5 jaar studeren, leidde dit tot het Bachelordiploma: Sociaal Juridisch medewerker Personeel & Organisatie, met als afstudeerrichting: Loopbaan en Coaching. Nadat ik 2 jaar had gewerkt op personeelszaken bij Winters Frisdranken (7up) vervolgde ik mijn loopbaan bij de Nederlandse Luchtmacht op Vliegbasis Eindhoven, een wonderbaarlijke wereld op zich.

Daar vervulde ik de functies van Loopbaanbegeleider, coördinator werving en selectie en had ik via diverse commissies veel te maken met militaire strafrechtzaken. Op een vliegbasis worden ook de nodige feiten gepleegd. Militairen verblijven door de week in de legergebouwen en houden een bepaalde jongerencultuur in stand. Daarbij zijn ook de nodige spanningen merkbaar in de onderlinge relaties. Als vertrouwenspersoon heb ik vele personen (veelal jongeren) begeleid in hun strafzaken of bemiddeld in conflicten. Daarbij valt te denken aan geweldpleging, druggebruik, seksuele intimidatie, diefstal of onderlinge ruzies.

Door een reorganisatie verviel de job op Vliegbasis Eindhoven en omdat ik geen behoefte had om naar de Nederlandse hoofdstad te verhuizen, diende ik op zoek te gaan naar ander werk, voor mij een bezinningsmoment. Wat wil ik nu eigenlijk? Ik keerde terug naar de aanleiding van de keuze van mijn opleiding: mensen vooruit helpen, begeleiden of adviseren. In mijn zoektocht naar een nieuwe job stuitte ik op de vacature van contextbegeleider bij Jongerenwerking Pieter Simenon te Lommel.

Werken bij JPS

Een andere wereld ging voor mij open. In korte tijd heb ik mogen ervaren hoe het is om jongeren te mogen begeleiden in hun moeilijke situaties. Een geweldige job waarin ik me helemaal thuis voel. De beste beslissing die ik kon maken.

Veelal krijg ik de vraag voorgeschoteld: "Allee jong, van de Luchtmacht naar de hulpverlening bij jongeren?"

In mijn beleving verschilt de essentie van het werk echter niet zo veel van die in mijn vorige job. Als loopbaanbegeleider ben je immers ook op zoek naar de 'drijfveren' van de personen tegenover je. Ook in die job probeer je mensen te helpen door ze op het juiste spoor te zetten.

Het vraagt veel inlevingsvermogen om 'in contact' te komen met de jongeren om de situatie juist te kunnen inschatten. Elke keer weer ligt daar een enorme uitdaging.

Door de opleiding heb ik geleerd diverse methodieken te hanteren maar veelal draait het ook om mensenkennis en inschattingsvermogen. Je moet vaak 'in de schoenen' van de jongere kunnen kruipen om hem proberen te begrijpen. Soms weer even terug gaan naar de tijd dat je zelf 16 of 17 jaar was. Even herinneren hoe je zelf was op die leeftijd. Om vervolgens dat begrip en de verkregen informatie te koppelen aan een positieve en toekomstige visie voor diezelfde jongere. Veelal vraagt dit om duidelijkheid, afspraken en structuur, voor de jongere maar ook voor zijn directe omgeving. Het vraagt ook vaak om begrip te tonen en het spreekwoordelijke steuntje in de rug te geven. Uiteindelijk draait het toch om 'de mens' achter de mens.

In de 4 maanden dat ik deze job nu uitoefen, heb ik als 'ollanderke' natuurlijk een enorme inhaalslag moeten maken. Ik had tot nu toe alleen nog maar in Nederland gewerkt. Ik was alleen bekend met de Nederlandse instanties en wetgeving. Ik ben dan ook ontzettend blij dat ik deze kans toch heb verkregen. Mede dankzij de steun van de nieuwe collega's heb ik op korte tijd ontzettend veel geleerd. Geen vraag was teveel. Ik ervaar dan ook een prima werksfeer bij JPS waar 'normaal' doen en 'er voor elkaar zijn' belangrijke waarden zijn op de werkvloer.

Ondanks de korte periode heeft het ertoe geleid dat ik al vele bijzondere momenten heb mee kunnen maken in de begeleiding van de jongeren: een lach, een traan, mee 'moeten' eten bij een Turks gezin, een jongere die niet komt opdagen en me achteraf met zo'n ondeugend gezicht aankijkt dat we allebei in de lach schieten. Een keer kreeg ik een parkeerboete omdat de jongere in kwestie mij overtuigde dat het parkeerticket in de hele stad geldig was. En lol dat we erom hadden.

Het vertrouwen dat jongeren in je durven te hebben, het gevoel dat je daadwerkelijk iets kunt betekenen voor hen, de vele mooie momenten (er zijn uiteraard ook minder leuke momenten), maken dat dit werk me ontzettend veel voldoening geeft. Je draagt eraan bij dat de jongere weer een toekomst kan hebben.

De beslissing om naar dit werk over te schakelen is dan ook een geweldige beslissing geweest.

Ook bij ons personeel zijn er nieuwe kuikentjes in het nest of toch bijna ...

- + Begeleidster Kris werd mama van de kleine Flor.**
- + Katrien uit ons project Baal sloot kleine Liene in haar armen.**
- + Olga, eveneens van project Baal, geniet van haar kleine vent Willem.**
- + Kristien van de dienst tijdsbesteding is zwanger van ... een tweeling. Spannend!**
- + Claudia heeft haar plekje op de methodische coördinatie wat vroeger dan verwacht moeten achterlaten. Zij moet rusten in afwachting van de geboorte van haar eerste kindje.**
- + Caroline van de personeelsadministratie heeft haar dochtertje een broertje of zusje beloofd, een zomerkindje.**

Als daar de lentewind het geluk eens naar binnen kon blazen!

Erwin, de vader van Brent; is jaren geleden achter gebleven met 4 kinderen. Financieel hadden ze het al moeilijk maar het vertrek van zijn vrouw heeft hun leven emotioneel én materieel compleet ondersteboven gezet. Jaren probeert hij al de eindjes aan elkaar te knopen maar het lukt nauwelijks. Langzaamaan is alle comfort uit de woning verdwenen. Het behang is niet meer vervangen, ze wonen op blote beton. Een wasmachine hebben ze al lang niet meer en het wekelijkse boodschappenlijstje is meer dan sober te noemen.

Alle kinderen zijn anders omgegaan met het verlies van mama. Brent is in de problemen geraakt. Zijn vriendengroep leek een gemis te compenseren, maar tegelijkertijd deed hij zich groter voor dan ze zich konden veroorloven met alle gevolgen van dien. Brent werd geplaagd en dat is het beste wat hem kon overkomen. Ook binnen hun gezin heeft dit heel wat rust gebracht. Alleen de financiële consequenties van de plaatsing zijn niet mis! Erwin verloor 2/3 van de kinderbijslag, terwijl Brent toch nog thuis woont, mét begeleiding. Het OCMW dat zijn geld beheert, verlaagde noodgedwongen zijn weekbudget. Vanuit het begeleidingstehuis zou er wel een compensatie voor dat verlies komen, maar zijn dossier bij het kinderbijslagfonds blijkt niet snel in orde te komen na de plaatsing. Het woord 'soberheid' heeft hij in gedachten al lang vervangen door 'armoede'. En dan, enkele dagen voor kerstmis komt de begeleider van Brent voor zijn wekelijks bezoek. Glunderend staat hij voor de deur met een kerstcadeau vanuit het begeleidingstehuis: een mand met levensmiddelen die zijn winkelbriefje met de feestdagen wat kan verlichten. Maar er is meer ... zijn kinderbijslagdossier is in orde gekomen. Eindelijk! Hij rekent Erwin voor waar hij nog recht op heeft. Er zal overlegd worden met het OCMW over de bestemming van het geld. Erwin wordt er stil van. Even een lichtpuntje ... Dan begint hij druk op een neer te lopen om koffie te zetten, rammelt met tassen en lepeltjes. Hij moet even zijn blijdschap in daden omzetten.

Een lentebriesje heeft wat geluk in huis geblazen. Hopelijk wordt het een voorjaarstorpje!

EN DAT HOPEN WE OOK VOOR HEN

Weten jullie nog uit onze vorige JA hoe het gezin van Leo, asielzoekers in procedure, nu al 10 jaar vecht voor legalisering én een menswaardig bestaan? Tot op de dag van vandaag is de procedure nog steeds lopende maar is er nog geen uitspraak. Met zijn allen wonen ze nog altijd in een te klein huisje, met gebrekkige elektriciteit, tot voor kort zonder warm water. 's Avonds worden matrassen in de woonkamer op

de vloer gelegd om iedereen een slaapplek te kunnen geven. De moeder van het gezin probeert nog steeds met haar 'kapotte rug' te gaan poetsen, alle dagen van de week, om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen.

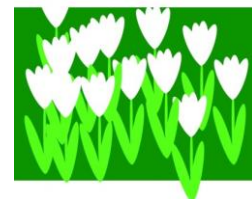
Leo werd dus door ons begeleid. Jullie lezen het: 'werd begeleid'. Leo deed het 'te goed', hield daardoor volgens de plaatsende instantie, ten onrechte een plaats bezet. Hij is uitgeschreven. Dit lijkt maar gedeeltelijk positief. Wat hadden we Leo en zijn gezin nog graag enkele maanden onder onze vleugels gehad. Wie weet wat de uitspraak van de asielprocedure gaat zijn. Negatief? Dan gaan ze ons heel hard nodig hebben. Positief? Dan gaan er eindelijk deuren open en kan Leo gaan werken, dan kunnen we hem daarin begeleiden. Nu als 'illegalen' is er geen enkel circuit beschikbaar om een toekomst uit te bouwen.

Het maandelijkse voedingsgeld voor Leo vanuit JPS, moet nu stopgezet worden. Voor een gezin zonder kinderbijslag, dat enkel leeft van de poetsuren van de moeder, is dit een ramp!

Met kerstmis hoopten we al op een doorbraak in hun procedure, nu is dit harder nodig dan ooit, nu wij als steunpunt weggevallen zijn. Alhoewel ... ik ben er zeker van dat de draden niet helemaal doorgeknipt zijn en de begeleidster nog regelmatig contact met Leo en zijn gezin zal opnemen. Dit maakt echter het financiële plaatje niet lichter voor deze mensen.

Als de lentewind nu toch ook eens wat geluk in dit gezin wilde waaien ...en wat als anderen een beetje mee hielpen blazen?

Onze nieuwelingen van het begeleidingstehuis in 2012 ... (Uit het kwaliteitsverslag 2012)

Hoe oud waren de jongeren van het begeleidingstehuis bij opname?

Leeftijd	Belg	Mrk.	Nederl.	Joego.	Congol.	Pool	And.	Onbek.	Totaal
14 jaar	1	0	0	0	0	0	0	0	1
15 jaar	4	0	1	0	0	0	0	0	5
16 jaar	12	0	1	0	0	1	2	0	16
17 jaar	22	0	3	0	0	1	0	0	26
18 jaar	1	0	0	0	0	0	0	0	1
+ 18 jaar	0	0	0	0	0	0	0	0	0
TOTAAL 2012	40	0	5	0	0	2	2	0	49

* We maken hier wel de opmerking dat wie als Belg genoteerd staat, weliswaar de Belgische nationaliteit heeft, maar mogelijk een andere etniciteit.

En waar verbleven ze vóór hun opname?

Situatie herkomst	2012
ouders leven samen	2
nieuw samengesteld gezin: vader	1
gemeenschapsinstelling	43
K-dienst/psychiatrie	1
OOOC (onthaal-, observatie-, oriëntatiecentrum)	1
drughulpverlening	1
TOTAAL	49

Wie komt, vertrekt ook. Hoe lang verbleven de verlaters van 2012 bij ons?

verblijfsduur	2012
6 dagen < 14 dagen	1
14 dagen < 31 dagen	4
1 maand < 2 maanden	5
2 maanden < 6 maanden	21
6 maanden < 9 maanden	10
9 maanden < 1 jaar	5
1 jaar < 1,5 jaar	1
TOTAAL	47

Een avondje ertussenuit ...

TOONMOMENT:

- 1 film gemaakt door de jongeren
- 2 film gekozen door de jongeren**

Voor de hongerige buiken is er popcorn

GRAAG TOT DAN! **PROJECT A**

19.30u

Met deze uitnodiging begon een avondje uit. Zelden of nooit ga ik 's avonds naar een film of iets dergelijks. Toen ik echter deze uitnodiging in mijn mailbox vond, was ik meteen verkocht. De film werd vertoond in het werkhuis van project A (ons vroegere Werkatelier) dat voor deze gelegenheid was ingericht als filmzaal, met een knal van een groot scherm! Er waren een paar rijen stoelen klaargezet: allemaal oude keukenstoelen die de gasten in de loop van de jaren een moderne look gegeven hadden. Ik koos een glanzend blauw met groen exemplaar uit. Die zat ontzettend hard! Maar was wél heel erg mooi! Op een werktafel stonden zakjes popcorn, chips en frisdrank klaar voor een mager prijsje. Paula, stagiaire van het VSPW, gaf een korte toelichting. Voortaan wordt in project A gewerkt met projecten van ongeveer 6 weken, die door de jongeren gekozen en door jongeren en begeleiders samen uitgewerkt worden. Dit filmproject is het eerste resultaat van deze samenwerking en meteen al goed geslaagd.

Benieuwd keken we naar de eerste beelden van de zelfgemaakte film. Deze was erg goed in elkaar gestoken: 13 minuten film maar de voorbereidingstijd stond helemaal niet in verhouding, zei de coördinatrice. Zo gaat het op de echte filmsets natuurlijk ook. Jeroen, ook stagiair in project A, had de film gemonteerd en toonde hem ook. Hij had een flinke griep te pakken maar was toch op post gebleven. Dat verdient een puntje meer, toch?

Toen begon een film gekozen door de jongeren. Ik viel bijna van mijn stoel: romantische beelden van een huis, een sneeuwlandschap, een jongetje dat geen vrienden kon maken en een reuze grote teddybeer kreeg die uiteindelijk na één of andere mystieke wens kon praten. Dat was te mooi om waar te zijn en ... dat was het ook! Kleine jongetjes worden groot, jonge beren ouder ... en toen bleek het taalgebruik van zowel jongetje als beer, niet direct het taaltje te zijn dat ik mijn kleinkinderen zou leren. Ook was het gedrag van beer en jongen niet bepaald gedrag dat voor kopiëren vatbaar was. Ik denk dat de jongeren behoorlijk binnenpretjes gehad hebben toen ze mij daar zagen zitten. Maar eind goed al goed. Er zat natuurlijk wel een les in, een kleintje toch! Duidelijk was alleszins dat de film meer bij hun leefwereld aanleunde dan bij die van mij... Zelf maakte ik er voor mijzelf de bedenking bij: hoe kan een jonge gast, het kind in hem koesteren zonder zijn stoerheid te verliezen? Toen leek de keuze van de film wel héél vanzelfsprekend.

Toen de film gedaan was keek één van de jongens me met een guitig gezicht aan. Ik keek quasi gechoqueerd naar hem en zei dat ik voor de rest van mijn leven op vlak van fatsoen 'om zeep was'. Hij moest er hartelijk om lachen.

Al bij al een gezellige avond en zeker voor herhaling vatbaar.

Vorig schooljaar hadden we een Turkse stagiaire. Zij was moslim en droeg een hoofddoek. Bij de start van haar stage was het wat zoeken en aftasten, maar na een paar weken waren alle vooroordelen van tafel geveegd. Haar vertrek was een emotioneel moment. De jongeren maakten volgende raptekst en zongen die voor haar:

**Altijd voor ons klaar
bij elk klein gevaar.
Twee handen die je steunen
we konden op je leunen.
Wat er ook was, geen probleem
je hielp ons er doorheen.
Wat we zeggen is gemeend.
Jij die ons vertrouwen verleent.
En weet dat we je gaan missen,
we willen geen betere stagiaire
gaan vissen.
Je bent onze arkadas.*
Ik wou dat je langer bij ons was.
Dus we zeggen je vaarwel
niet voorgoed, want tot snel.**

**Laat me zeggen
hoe fijn het met je was.
Je maakte alles leuk, zelfs de afwas.
Altijd lachen, gieren, brullen.
Wat voor haar heb je?
Gestijld of krullen?
Je leerde ons koken,
mochten niet binnen roken.
Ik heb misschien niet zoveel,
niet zoveel met je gedaan.
Maar ik weet één ding zeker:
jij verdient een goede baan.
Jij leerde ons veel over jouw cultuur.
In het begin keken we maar zuur,
maar later kregen we respect
en zijn we anders gaan denken.
Want veel verschil is er niet
en zo moet iedereen denken.**

*Arcadas: kameraad

**We hebben leuke tijden meegemaakt.
Het is wel erg te horen dat je nu afhaakt.
Je kan er nix aan doen.
's Avonds zit ik te denken aan de tijden van toen.
Je toonde ons je specialiteiten,
en je Turkse kwaliteiten.
Het is wel zonde dat je nu weggaat,
je bent een Turkse vrouw van formaat.
Maar niet vergeten: we hebben elkaar vertrouwd.
Ik hoop dat je een prachtige carrière opbouwt.
We willen jou nog sowieso zien,
zeker meer dan een keer of tien.
Ik weet dat jij onze liefde verdient,
je bent meer dan een goede vriend.**

*Voorbij ambitie,
voorbij het bereiken
is thuis.*

*Je vredenheid,
om niets;
gelukkig zijn,
zomaar.*